

have fælles Menighedsraad, Antallet for hvert skal bestemmes i Forhold til Folketallet. Disse Bestemmelser har man særlig foreslaaet under Hensyn til den Virksomhed, der, indtil en Præstevalgslov er givet, er tiltænkt Menighedsraadene ved Præsteembedernes Genbesættelse (se nedenfor). Med Hensyn til Valg af Suppleanter (§ 2, 3die Stykke) har man foreslaaet, at der for hvert valgt Medlem af Raadet skal vælges en Suppleant, og ved Reglerne om, i hvilken Orden Suppleanterne skulle indtræde i afgaaede Medlemmers Sted (§ 9), har man søgt at sikre de forskellige Interessers ligelige Væretagelse. Naar man ikke har foreslaaet Suppleantvalget ordnet paa den i Lov om kommunale Valg af 20. April 1908 § 18 foreskrevne Maade, er Grunden hertil den, at man er gaaet ud fra, at der ved de kirkelige Valg ret ofte vil kunne være Enighed om kun at indlevere een Liste, i hvilke Tilfælde man da vilde komme til at staa uden Suppleanter.

I § 3 er det foreslaaet, at Valgperioden — der ligesom tidligere skal være 6 Aar — skal regnes fra et Kirkeaaars Begyndelse (første Søndag i Advent), og af Hensyn hertil ere Fristerne for Valgenes Forberedelse og Foretagelse m. v. (§§ 6 og 7) foreslaaet noget ændrede.

I § 4 findes Reglerne om *Valgret* og *Valgbarhed* til Menighedsraadene, der her ligesom i den tidligere Menighedsraadslov (§ 4) ere givne under eet. Man har ændret Udtrykkene: „vitterlig har ført et Levnet, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse (bevislig Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende)“ til: „aabenlyst fornægte den kristne Tro eller vitterligt føre et forargeligt Levnet“ og udeladt Erklæringen, der skulde afgives af dem, der begære sig optagne paa Valglisten, idet man har ment, at der ligger tilstrækkeligt allerede i Fordringen om, at vedkommende skal være Medlem af Folkekirken. Som Følge af, at denne Erklæring er bortfalden, har man ment ogsaa at burde frafalde Fordringen om, at Begæringen om Optagelse paa Valglisten skal fremsættes skriftlig; naar den kun fremsættes personlig af den, som ønsker Optagelse — og altsaa ikke ved Mellemand — maa Begæringen ogsaa kunne fremsættes mundtlig.

Hvem der skal kunne anses som Medlemmer af Folkekirken, findes angivet i § 5, hvilken Paragraf er optaget fra det kirkelige Udvalgs Forfatningsudkast § 6, men iøvrigt efter sit Indhold er overensstemmende med den gældende

Praksis, jfr. K. U. Betænkning Side 12. Paa et enkelt Punkt har man dog ændret det kirkelige Udvalgs Forslag, nemlig for saa vidt angaar Reglen om Medlemsforholdets Ophør. Udvalget havde foreslaaet, at Medlemsforholdet foruden ved skriftlig Udmeldelse skulde ophøre, „naar den paagældende indtræder i et Trossamfund udenfor Folkekirken Orden“, hvilket her er foreslaaet ændret til: „naar et Medlem slutter sig til et Trossamfund udenfor Folkekirken Orden, hvis Lære og Ritus paa afgørende Punkter er i Uoverensstemmelse med Folkekirken, eller naar den paagældende stiller sig i bestemt Modsætning til Folkekirken ved at sætte et andet Samfunds Ordninger i Stedet for Folkekirken Sakramenter“. Til Forklaring af, hvad Ministeriet har tilsigtet med denne Ændring, skal henvises dels til Højesterets Dom af 25. Juni 1908 (Ugeskrift for Retsvæsen 1908 Afd. A. Side 803, Højesterets-tidende s. A. Side 284) og dels til en Skrivelse fra Ministeriet af 27. September 1909. Under den førstnævnte Sag antoges det, at et Medlem maatte betragtes som udtraadt af Folkekirken, fordi det havde ladet sig optage i et særligt organiseret Trossamfund, der hyldede og var virksomt for at udbrede en Lære, der paa fundamentale Punkter stod i bestemt Strid med Folkekirken, og i sidstnævnte Tilfælde antoges det, at Forældre, der som Medlemmer af et Samfund erklærede at ville lade dette Samfunds Barneindvielse træde i Stedet for Folkekirken Daab, havde stillet sig i en saadan Modsætning til Folkekirken af Herren indstiftede Handlinger, at de ikke længere kunde betragtes som Medlemmer af Folkekirken. Begge disse Tilfælde ere formentlig typiske Eksempler paa Konfliktstilfælde, der maatte hidføre et Brud med Folkekirken. Anderledes stiller Forholdet sig derimod, hvis det Samfund, med hvilket paagældende er traadt i Forbindelse, hverken i Bekendelse, Lære eller Ritus paa noget afgørende Punkt adskiller sig fra Folkekirken, og hvor det kun er den ydre Orden, som disse Samfund ønske at stille sig noget friere overfor uden just derfor at etablere noget Modsætningsforhold. Dette vil være Tilfældet med flere af de her i Landet bestaaende evangelisk-lutherske Frimenigheder, og at Stillingen for deres Vedkommende er denne, er jo efterhaanden erkendt ogsaa af Folkekirken selv ved den imødekommende Stilling, den har ment at burde indtage overfor dem, jfr. det kirkelige Udvalgs Udkast til Forfatningslov §